

Autisme en Traagheid

AUTISME EN TRAAGHEID

Een filosofische verkenning

Erik Nagtegaal

“Traag is goed.”

Ann Weiser Cornell

Autisme en Traagheid

© 2024 Erik Nagtegaal

Auteur: Erik Nagtegaal

Druk en bindwerk: Brave New Books, Amsterdam

Coverontwerp: Erik Nagtegaal

Vormgeving binnenwerk: Brave New Books, Amsterdam

Filosofie algemeen/Psychologie algemeen

ISBN: 9789465120720

NUR: 730/770

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

INLEIDING	9
EEN FILOSOFISCH ESSAY	15
FILOSOFISCHE GEDICHTEN	65
BIBLIOGRAFIE	103
WOORD VAN DANK	107

AUTISME EN TRAAGHEID

INLEIDING

Traagheid... Al een ervaring op zich, dunkt mij. Er is veel om te doen. In dit boekje wordt het concept deels filosofisch en psychologisch en deels autobiografisch uitgewerkt. In het opgenomen essay komt een uiteenzetting nadrukkelijk aan de orde, waar in de opeenvolgende filosofische gedichten zonder rijm meer gespeeld wordt met het concept en hierop gekauwd en herkauwd kan worden. Uiteindelijk hebben beide dezelfde strekking: traagheid te betrekken op het fenomeen 'autisme'. 'Traagheid' is als concept af te leiden uit het Latijnse woord en concept *lenitas*. Dit woord is als volgt gedefinieerd in het *Woordenboek Latijn-Nederlands*:

lēnitās, ātis *f* (*lenis*)

1. zachtheid [vocis; vini];

2. (v.e. rivier) traagheid, rustige stroming; »
Arar in Rhodanum influit incredibili lenitate;

3. (metaf.) mildheid, zachtzinnigheid,
toegevendheid [**patris; verborum; in**
decernendo]; » *dare se ad lenitatem* mildheid
laten overheersen.

Als begrip is het vrouwelijk van geslacht en valt binnen de context van woordbetekenissen “mildheid, zachtzinnigheid, toegevendheid”, maar ook “traagheid, rustige stroming”, zoals men over bijvoorbeeld een rivier kan spreken en “zachtheid”, bijvoorbeeld van een stem. Ik wil de ‘langzame’ stroming van het Goede graag benadrukken en het karakter daarbij van zachtheid en mildheid. Het Goede gaat traag haar gang en stroomt rustig naar eenieder, die zich ervoor open stelt en zich ernaar toewendt. De “rustige stroming” is voor mij dan ook meditatief te bezien en dit aspect van ‘bewustzijn’ (als ware het een ‘stroom van het open bewustzijn’) vind ik enorm mooi.

Deze context van betekenissen van het begrip *lenitas* vond ik enorm mooi en passend voor de visie, die ik heb getoond in mijn eerdere filosofische gedichten (*De Canon van Traagheid*) en essay (*Traagheid in de Filosofische Praktijkvoering*). Deze zijn samengebundeld in *Een Filosofie van Traagheid*. Al deze werken zijn onder het pseudoniem van Leni Tas gepubliceerd. Hierin heb ik vooral de fenomenen van neurose en psychose gerelateerd aan traagheid, deels vanuit een specifieke visie van filosofische praktijkvoering, deels meer algemeen. Daarna heb ik mij in *Leni Tas* centraal gericht op het doorontwikkelen van het perspectief van traagheid in relatie tot psychose of waanzin op grond van een filosofische praktijkvoering. In dit boekje echter wil ik mij centraal richten op traagheid in relatie tot autisme.

Voor het eerst ben ik via het boek *Voorbij het dikke-ik* van professor Harry Kunneman ermee in aanraking gekomen in mijn opleiding Humanistiek: heel menselijk en goed en mooi. Vervolgens ontdekte ik een kader aan de hand van het boek *Zingevende Gespreksvoering* van psychologen Marjoleine Vosselman en Kick van Hout, waarin ik mij herkennen kon en waarin ik een meditatief perspectief vond voor het uitdiepen van het fenomeen 'traagheid' (Vosselman & Van Hout: 19-42). We zullen in dit boekje zien dat de diepte van traagheid eveneens een hoogte impliceert.

Welnu, in contrast met traagheid voldeed zich in de jaren negentig van de vorige eeuw (circa 3 decennia geleden) een merkwaardige gebeurtenis van en met snelheid: de opmars van het *dikke-ik* in Nederland. Deze figuur is overal waar te nemen. Het dikke-ik "vormt een *verontrustende* uitvergroting van het autonome, vrije individu dat aanhangers van het moderne Verlichtingsdenken zo na aan het hart ligt" (Kunneman, 2009: 10), zoals Kunneman zo treffend weergeeft. Het is de toestand van de afwezigheid van trage vragen naar zijn zeggen (Robbesom: 127), en van traagheid op zich, zo zou ik zelf willen stellen. Het neemt op allerlei manieren dan ook veel ruimte in: het is niet alleen volgevreten als zijnde weldoorvoed, maar ook lomp, onverschillig en gewelddadig in diens uitingen. Het dikke-ik is verwickeld in een permanente concurrentie- en prestatieslag (Kunneman, 2009: 9-10).